

Elli Peonidou

From: Takis Michael [tm@cytanet.com.cy]
Sent: Δευτέρα, 25 Ιουλίου 2011 1:29 μμ
To: peonide@cytanet.com.cy
Subject: VASAS DIALOGOI

Βάσα, Κυριακή εικοστή τετάρτη ημέρα εβδομού μήνα του έτους 2011.

Απόγευμα.

Το βασιώτικο αεράκι, σε μεγέθη 30 BTU

Ένας συγγραφέας, Ωραιός, χαμογελαστός, ευγενικός να ανοίγει «Διάλογο»

Μια ευγενέστατη Λευκή Περιστέρα (πεζούνα), να υποδέχεται τους καλεσμένους,

Μια κόρη, με ένα χαμόγελο όσο η Εθνική οδός Αθηνών - Λαμίας, «Σούφερα κρασί και κούννες»

Και μια εγγονή, έξυπνο σαίμι, να αναλαμβάνει τις εισπράξεις.

Ένα ευχαριστώ για την υπέροχη εκδήλωση.

Ο γιος του Μιχάλη

Elli Peonidou

From: Takis Michael [tm@cytanet.com.cy]
Sent: Δευτέρα, 25 Ιουλίου 2011 1:22 μμ
To: peonide@cytanet.com.cy
Subject: ΟΥΑΠΑΝΑΚΙ

ΠΑΝΙΚΟΣ ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ □ ΕΝΑΣ ΟΥΑΠΑΝΑΚΙ

Βρίσκεσαι σε δύσκολη θέση όταν σου ζητηθεί, «Περιέγραψε μου με μια μόνο λέξη τον □□Τάδε□□». Και, αν αυτό σου ζητηθεί για τον Πανίκο Παιονίδη τι να πεις με μια μόνο λέξη ή ακόμα, με χίλιες τόσες, πως να τον περιγράψεις. Και τι να προλάβεις μέσα σε ένα δυο λεπτά.

Όμως η απαίτηση είναι εκεί, «με μια μόνο λέξη».

Βρήκαμε, αυτή τη λέξη, που κατά την άποψη μας, περιγράφει τον Πανίκο, σε ένα υπέροχο ταξίδι. Σταθμός Βικτόρια Λονδίνο - Παρίσι □ Πράγα Στο ταξίδι με «Το κόκκινο τρένο».

Ο Πανίκος Παιονίδης, είναι ένας Ουαπανάκι.

Σύμφωνα με κάποιες ινδιάνικες φυλές, όπως ο Πανίκος περιγράφει στο βιβλίο του «Το Κόκκινο τρένο», ο Ουαπανάκι είναι «Ο □νθρωπος της Αυγής». Είναι ο άνθρωπος που πρώτος θα προϋπαντήσει τον ήλιο και την αυγή, που ζητά τα απλά πράγματα, τα καθαρά νερά στα ποτάμια, τον καθαρό αέρα για τα πουλιά, τα ζώα και τους ανθρώπους, ο άνθρωπος της ειρήνης. Ναι. Αυτός είναι ο Παιονίδης. Του ήλιου, της αυγής, της ειρήνης.

Της ειρήνης, εκείνης, που περπατά καμαρωτή, περήφανη, κυπαρισσένια. Σε εκείνη την Πορεία Ειρήνης, στο δρόμο Κούριο - Φασούρι με τα κυπαρίσσια, από τη μια και την άλλη του δρόμου, να ενώνουν ψιλά τα κλαδιά τους να σχηματίζουν ομπρέλα σκιάς. Και, δυο άλλα κυπαρίσσια, να περπατούν στο μέσο, το ένα πλάι στο άλλο, ο Πανίκος με τον Ψηλό, τον Μίκη Θεοδωράκη. Και εμείς να ακολουθούμε. Ο Πανίκος να μιλά, και εμείς να άκουμε. Ο Παιονίδης να γράφει και εμείς να διαβάζουμε.

Ο Πανίκος, ένας Ουαπανάκι, άνθρωπος της αυγής, να καλημερίζει πρώτος τον ήλιο και να ανοίγει διάλογο, εκεί στη παραλιακή της Λεμεσού, με ανθρώπους, με τα περιστέρια, αλλά και «με τον φίλο του τον γλάρο». Ένας Ουαπανάκι, να χαιρέται στα απλά πράγματα, να γράφει απλά, να διδάσκει απλά. Απλά, κατανοητά, ανθρώπινα και καθαρά, σαν την καθάρια του ψυχή, σαν και τα καθαρά νερά και τον αέρα της Βάσας.

Με την απλότητα της ανθρωπιάς του, να δίνει υπόσταση στα άψυχα, σεβασμό στα ζώα, θαυμασμό στα λουλούδια.

Ο Πανίκος, δεν θα σου πει, «Με την Έλλη, τον Νίκο και την Μελίνα, πήραμε το αυτοκίνητο για ένα ταξίδι...» Όχι, δεν πήραν, έτσι απλά, ένα μέσον συγκοινωνίας, πήραν το ΣΑΑΒ 99. Το αυτοκίνητο, έχει όνομα και σεβασμό, είναι σαν ένα μέλος της οικογένειας. Και, δεν θα βρείτε τους Παιονίδη, σαν γυρνάνε στο σπίτι, να τρέξουν «να τάισουν τους γάτους». Όχι, εκεί τους περιμένει η Γαλάτεια, ο Σνούπις. Οι γάτοι, στο σπίτι Παιονίδη, έχουν υπόσταση, είναι συγκάτοικοι. Αχ, και εκείνη η μπουκεμβίλια, πόσες προτάσεις δεν άκουσε, και πόσες εισηγήσεις δεν έκανε.

Πανίκος και Έλλη. Ίσως, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και σαν το «Γραφείο Τουριστικής Ανάπτυξης Βάσας». Είναι οι άνθρωποι που πρόβαλαν τη Βάσα μέσα από τα βιβλία σε όλα τα μήκη του πλανήτη, και είναι οι άνθρωποι που φιλοξένησαν στη Βάσα, στο Πέτρινο Σπίτι, τόσες πολλές και μεγάλες προσωπικότητες της παγκόσμιας μουσικής, καλλιτεχνικής, συγγραφικής οικογένειας, από όλα τα πλάτη, όσο, ίσως κανέναν Βασιώτη. Και, γράφτηκαν από εξέχοντες ποιητές, και πέρασαν στο καναβάτσο από διάσημους ζωγράφους, ποιήματα και ζωγραφιές, που χάραξαν τη Βάσα σε ένα γραμματόσημο παγκόσμιας κυκλοφορίας.

Η Βάσα, αγαπητέ κύριε Γιαλλουρίδη, πρόεδρε της κοινότητας, οφείλει πάρα πολλά στον Πανίκο και την Έλλη.

Και είναι ο Ουαπανάκι του ήλιου και της αυγής, στο Κέντρο Μπομπιντού με τον Ιάνη Ξενάκη, και είναι σε ένα διάλογο με τον Ελβετό θεατρικό συγγραφέα Ντίρενματ, «σε μια κατακόρυφη, πευκόφυτη πλαγιά πάνω από τη λίμνη», και είναι με τη Λίνα Σολωμονίδου, «Μια προσωπικότητα της Λεμεσού, που εκφράζει ανάγλυφα, τη ζύπνια, καλλιεργημένη συνείδηση μιας πόλης με ιστορία

και παραδόσεις...», μα, και παρέα και με ένα σκαρπάρη στο επάγγελμα, του οποίου «Η σχολική μόρφωση ήταν του δημοτικού, η σοφία του όμως, λες και ήταν σύμμετρο στοιχείο της ύπαρξης του». Ήταν, ο αξέχαστος φίλος του Πανίκου, και πολλών από εμάς, ο ποιητής Θεόδωρος Στυλιανού. Και είναι και εδώ, απόψε μαζί μας, το ίδιο προκλητικός, όπως προκάλεσε τους 17 διάλογους στο βιβλίο, πάντα αθεράπευτος στη εσωτερική ελευθερία του ατόμου, να κάνει σε όλους εμάς την τιμή, να μας προκαλεί, να ανοίγει, όπως αναφέρεται στην πρόσκληση του ένα ελεύθερο ΔΙΑΛΟΓΟ ΜΕ ΤΟ ΚΟΙΝΟ.

Έτσι απλά, «Εν τη απλότητι το κάλλος». Και, το κάλλος του Πανίκου, βρίσκεται ακριβώς, μέσα στην απλότητα του.

Σε ένα από τα βιβλία του, περιγράφει διάλογους με φίλους του. Κάτι και σαν υπόσχεση. «Με τις κουβέντες μας, θα εκπορθούσαμε το μέλλον». Αυτό, το 1947.

Σήμερα, στο 2011, 65 τόσα χρόνια μετά, μελετώντας τον Πανίκο, και στεκούμενοι ιδιαίτερα στο βιβλίο που κρατάμε στα χέρια, θα δούμε ότι ο Παιονίδης, δεν ξύπνησε κανένα πρωί στο λυκόφως. Το σούρουπο, δεν ταιριάζει στη περιγραφή του. Την υπόσχεση που έδωσε στους φίλους του το 1947, την τήρησε. Κέρδισε. Εκπόρθησε την κοινωνία. Είμαστε σίγουροι ότι, με αυτά που μας έδωσε και μας δίνει, το λυκαυγές μιας νέας εποχής, θα φέρει μια λαμπερή νέα μέρα

Αγαπημένε μας Πανίκο,

Για όλα τα δεκαεφτά βιβλία που μας χάρισες, και πιο ειδικά για το σημερινό ΔΙΑΛΟΓΟΙ □ Στο λυκαυγές της νέας εποχής σε ευχαριστούμε. Και, επειδή όπως εσύ σε ένα σου γράμμα προς τον φίλο σου τον Νότη Περγιάλη, του διευκρίνισες ότι «Πίσω από κάθε λέξη, κρύβεται η Έλλη», έτσι και εμείς θα πούμε, το κάθε μας ευχαριστώ, είναι και για την Έλλη..., ακόμα και για το ρυζόγαλο...

Τάκης Μιχαήλ